

דבר אחר והמשכילים, אלו שיעודים במצוות חמיישית במלת בראשית - יר"א ש"ת, אזהרתו שלא לחדל את בת המלך בט"ל מלאות, שכן ארבעים מלאות חסר אמרת, בעוד ארבעים מליקות חסר אמרת. הרוצה להלכות, היא שפה רעה, שעתנו, פולחה משור וחמור, שאמר יעקב ויהי לי שור וחמור. על כל דבר פשע - על שור על חמוץ - שאין מלakin בשפט, שלא שולחת השפה הרעה על העולם. אוילמי שמשליט אותה על העולם.

ומשם זה את שבתי תשמרו - זו בת יחידה, שהיא שמייה אמרת לשבות הרבה, בה תלויים כל שמייתן של עשר ספירות, שנקרו שבות הרבה. ושמרו בני ישראל את השבת - זו בת יחידה, שהיא שמייה לישראל בכל שבת ושבת, ומפני שמחלן אותה, אין שמור על ידי הקדוש ברוך הוא, ולא עוד, אלא שנאמר בה מחלליה מות יומת. מי שמנכיניס ברשות שלה שפה חלה וננה, שリスト שלה הוא תחום שבת כמו שתחים וגובול של הים, שנאמר שמתי חול גבול להם. ומי הוא? והיה מספר בני ישראל בחול הים (הושע בכ). וליית ים

הים, ואין ים אלא תורה.

מי שעובר עליה פalgo חזר עלמא לתהו את העולם לתהו ובהו, וכך הפוטוב סמך לה והארץ קיתה תהו ובהו, שהוא חול לים. כמו חלה של שלשלת לכלב - מי שמוציא אותו משלשלותיו, גורם כמה נסיכות של יסורים שנושך אותו, ובגללו אמר דוד האילה מחרב נפשי מיד כלב ייחדתי. וזה סמא"ל, שהוא תפוס בקהלן מצד של אלו

דבר אחר והמשכילים, אלין דידי עי בפקודא חמישאה במלת בראשית, יר"א ש"ת, אזהרה דיליה דלא לחיל לא ברפא דמלפָא בט"ל מלאות, דאיןון ארבעים מלאות חסר חד, לךבל ארבעים מליקות שעתנו, קלילא משור וחמור, דאמר יעקב ויהי לי שור וחמור (בראשית לב ח). על כל דבר פשע על שור על חמוץ (שמות כב ח). דאין מלakin בשפט, דלא שלטה שפה בישא על עלמא. ווי ליה למן דأسلיט לה על עלמא.

ובגין דא את שבתווי תשמרו (וירא כט). דא בת יחידה, דאייה שמייה אמרת לשבות הרבה, בה פליין כל שמייתן דעשרה ספירות, דאתקריאו שבות הרבה, ושמרו בני ישראל את השבת (שמות לא טז). דא בת יחידה, דאייה שמייה לישראל בכל שבת ושבת, ומאן דמלחיל לה לאו אייה נטיר מקודש בריך הוא, ולא עוד אלא דאמר בה (שם יד) ממלחילה מות יומת, מאן דاعיל בראשות דיליה שפה חלה זונה, דרשות דיליה אידו תחום שבת, בגונא דתחום וגבול דימא, דאמר שמתי חול גבול לים (ירמיהו ה כב). ומאי ניהו ויהיה מספר בני ישראל בחול הים (הושע בכ). וליית ים אלא אוריתא.

מאן דבער עליה פalgo חזר עלמא לתהו ובהו, ובגין דא קרא סמיד ליה, ויהארץ היהתה תהו ובהו (בראשית א כ). דאייה חול לים, בחוליא דשלשלת לבלב, מאן דאפייק ליה משלשלתיה, גרים מה נשבין דיטוין דנסיך ליה, ובגיניה אמר דוד האילה מחרב נפשי מיד כלב ייחדתי (זהלים כב כא). ודא סמא"ל דאייה תפיס בקהלן, מפטרא דאלין דקשרין